

vlasta

ALBUM:
Vlasta
v roce
jedna

*Skutečná
dáma nosí
KLOBOUK*

16-17

22-23

*Zvěřina
a vitaminy
si rozumějí*

42-44

*...at' je příjemný
a jednoduchý!*

STYL

8-9

ročník
50
všechny
stránky
ženy

46-47

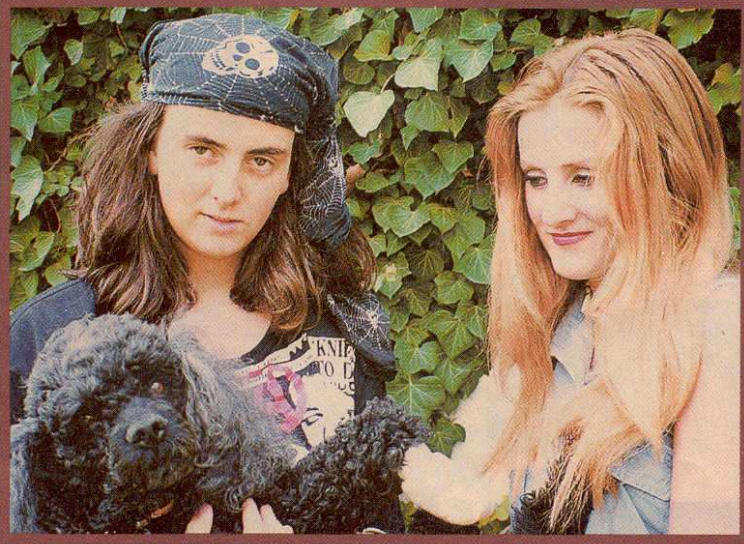
*Začínáme
od podlahy*

Helena ŠTÁCHOVÁ

*Mánička ví
o životě své*

čtete na
stranách **6-7**

Někdy bývají děti otiskem svých rodičů.
Mladí Kirschnerovi k tomu nemají daleko

Co víc si novinář může přát, než zpovídat člověka, který už ví o životě své, v povolání dosáhl všeobecného uznání a je mu dáno kouzlo osobnosti. Snad jen, aby byl ještě ke všemu sdílný. Už po prvních větách s HELENOU ŠTÁCHOVOU mi bylo jasné, že jsem se zase jednou právě s takovým setkala. Našeho žensky spádového rozhovoru se zúčastnila ještě jedna příslušnice něžného pohlaví: kdo jiný než Mánička, věrná družka Spejbla a Hurvínka.

jako dáma s vybranými způsoby. Jak se vlastně vyrovnáváte s ženským údělem?

Jsem zcela určitě žena uštvaná, protože se snažím stihnout všechno, a ještě k tomu naplno. Tedy rodinu i divadlo. A že je to občas fuška, vám nemusím vyprávět. Každá žena se musí v určitou dobu rozhodnout, jak se k životu postaví. Podle mne jsou nezdravé extrém. Když zůstanete doma a na profesi rezignujete, budete časem dětem na obtíž, protože veškeré své cíle a touhy vložíte jenom do nich.

V opačném případě, kdy dáte přednost kariéře, se zase jako žena ochudíte, protože děti jsou zkrátka nenahraditelné. **O tom, že jste ve své profesi dosáhla maxima, není pochyb. Zasvětila jste spolu s manželem Milošem Kirschnere život loutkové-**

zykům, píše povídky a scénáře. Takže ještě uvidíme, kde nakonec naše děti zakotví.

Díky častým zájezdům vedete tak trochu kočovný život. Cestujete ráda?

Moc, i když s obtížemi, protože tady vždycky nechávám někoho, na kom mi záleží. A já se strašně nerada loučím. Dříve to byly malé děti, dnes náš starý pes, který špatně slyší i vidí. Moc na mně lpí, a tudíž s každým mým odjezdem trpí. Když se mi podaří nějak se s loučením vyrovnat a rozjedu se do světa, bývám na turné doslova šťastná. Přestože máme vždycky nabitý program - na každé štaci dáváme většinou denně dvě představení, já na cestách relaxuji. Dlouhé přejezdy využívám ke čtení, chodím na procházky a starám se jen sama o sebe. Tu se mi doma naskytnout nemůže.

Den je takový, jaký si ho

Už mnoho let jste s Máničkou nerozlučnou dvojicí. Nemáte se někdy vzájemně plně zuby?

Ani nemůžeme, protože loutka je ideálním partnerem. Přizpůsobíte si ji k obrazu svému

ky, na které nezapomenete. **Kdyby měla Mánička šanci dospět, stala by se z ní podle vašeho názoru domácí puška, nebo emancipovaná žena?**

Ani jedno. Spíš ji vidím jako poradkyni mezilidských vztahů někde v psychologické poradně. Po letitém soužití se Spejblem a Hurvínkem by mohla úspěšně radit, jak si zachovat zdravý rozum v extrémních situacích.

Jako obratná diplomatka mívá Mánička často poslední slovo. Když vezmu v potaz vaši dvojjednost, hádám, že si tak počínáte i vy.

Nemám ráda konfrontace a snažím se stejně jako Mánička řešit problémy diplomaticky. Domnívám se, že umět sdělit určité věci ve vhodnou chvíli má daleko větší dopad, než se čehosi dožadovat tvrdým příkazem či zákazem. Ne vždy jsem to však uměla. Byla jsem rodinný benjamínek - mám o osm let staršího bratra - a tak mne doma trochu rozmazlil. Teprve život mne naučil, že někdy je třeba poslouchat i toho druhého, než něco řešit prvoplánovým prosazením sama sebe.

Nešlo přehlédnout plné nákupní tašky, jimiž jste se ověsila, když jste vystupovala z auta. Nákup jste roztřídila a uložila způsobem hodným ryzí hospodyně. Teď, když si povídáme, mám zase pocit, že jste se už musela narodit

mu divadlu, které dosáhlo téměř celosvětové popularity. Jste loutkoherečka, autorka divadelních textů, dramaturgyně a zároveň principálka divadelního souboru. A co vaše dvě děti?

Možná se budete divit, ale nejbližší přítelkyní mi je dvacetiletá dcera Denisa. Když máme volno, jsme nejraději spolu. I devatenáctiletý Miloš se rád drží doma, až se občas dívím. Pubertu jsme zvládli tak, že jsem o ní ani nevěděla. Snad je to díky výchově, kdy jsem se vždycky snažila s dětmi domluvit. Neumím nařizovat, komandovat, nebo dokonce dítě uhodit. Mám za to - protože i u mne to tak v dětství fungovalo - že víc než pohlavek na dítě působí, když vidí mámu posmutnělou. Takže doufám, že jsem snad i jako máma obstála, přestože jsme s manželem díky neustálému cestování často nechávali děti v péči nájemních tetiček, protože dědy a babičky jsme neměli.

Dostaly děti do vínku lásku k divadlu?

Miloš junior by se chtěl věnovat scénografii, píše a sám ilustruje knížky, zajímá se o animovaný film. Vztah k výtvarnictví podědil asi po mně, protože i já jsem se právě přes malování dostala k divadlu. Pak jsem teprve vystudovala herectví. Dcera Denisa bude za rok končit diplomatickou školu, hodně se věnuje ja-

Tak jako každému - ani vám se nevyhýbají problémy. Ten nejčerstvější všichni známe. Po padesáti letech se Spejbl s Hurvínkem museli vystěhovat z pražské Rímské ulice, aby na nějaký čas zůstali bez střechy nad hlavou. Na toto období asi nerada vzpomínáte...

Už o tom bylo hodně napsáno, tak se na to podívejme z trochu jiné stránky. Byla jsem tehdy z těch nepřijemností na konci psychických sil. Dcera mne chtěla trochu rozveselit, a tak jsme zašly do dejvického kina Svornost na jakýsi film. Namísto abych sledovala děj, napadlo mne, že by se z tohoto zdevastovaného kina dalo udělat krásné divadlo. A jako by mne kdosi nahoře vyslyšel... Druhý den k nám přišel na návštěvu pan Mařík, tehdejší ředitel Filmového podniku, který nám pomáhal najít vhodné prostory pro divadlo. A řekl, že má nápad. V Dejvicích je prý neprosperující kino Svor-

MOŽNÁ SE BUDETE DIVIT, ALE NEJDRAŽŠÍ PŘÍTELKYNÍ MI JE DVACETILETÁ DCERA DENISA

a ona neodmlouvá. Dělá všechno, co chci já, protože buď si její texty píšu sama, nebo si je upravuji. Dokonce jsem jí nechala udělat brýle, aby mi byla podobná. Jinou otázkou je, zda nemám občas plné zuby své profesi. A to se sem tam stane každému. Rozdávát smích je těžké povolání. Stalo se, že jsem musela rozesmávat publikum ten večer, kdy mi tragicky zemřel tatínek. Nebo se někdy sejde takzvané netaentované publikum, které nereaguje v místech, kde jste na odezvu zvyklá, a vy strčíte do zdi. Pak vás zcela pochopitelně přepadá pocit marnosti a máte chuť se vším praštit. Na druhou stranu zažíváte dojemné chvíle, kdy na vás třeba i několik hodin čeká babička, aby vám poděkovala za pěkný divadelní zážitek. A to jsou okamžik-

DIVADLO JE JEDNA Z MÁLA MOŽNOSTÍ, JAK DĚTI ZADRŽET A PŘEDAT JIM MRAVNÍ POSELSTVÍ O LIDSKÝCH HODNOTÁCH

DUŠE SE DO ČLOVĚKA
PROMÍTÁ VÍČ NEŽ
JAKÁKOLIV
VNĚJŠÍ PARÁDA

nost, které by nám mohl dát k dispozici. S pomocí magistrátu a téměř všech našich fyzických, psychických i finančních rezerv jsme tam skutečně vybudovali krásné divadlo. A jsme tam šťastnější než dřív. **Divadlo Spejbla a Hurvínka odchovalo už několik generací. A milují ho dnešní děti stejně jako my před dvaceti lety. Ale svět se od té doby změnil. V čem tkví neměnná popularita tak trochu staromódního Spejbla a naivního Hurvínka?**

Pochopitelně se musíme ve

Jedno z témat budou i drogy. **Jistě se budete zabírat i srdečnými záležitostmi, s nimiž se potýkají čím dál mladší kluci a holky. Mimo chodem, byl by Hurvínk Mániččin typ?**

Nevěřím na to, že když se poznají dva lidi v dětství, může z toho být šťastný celoživotní vztah. Určitě pak totiž nastane situace, kdy oba a nebo jenom jeden z nich začne litovat, že nepoznal nikoho jiného, a tudíž nemůže srovnávat. A když nemůžete zjistit, že jste mohl potkat někoho horšího, napadá vás, že to mohl být třeba i někdo lepší. Proto bych přála Máničce, aby poznala jiného Hurvínka, který strávil dětství s jinou Máničkou. **Závěrem dovolte otázku, kterou jako redaktorka**

ženského časopisu nemohu nepoložit. Jak to děláte, paní Stáchová, že pořád tak dobře vypadáte?

Víte, když někdy poslouchám dámy, které vyprávějí o fit-centrech a salonech krásy, závidím jim, protože na takové věci já nemám absolutně čas. Dřív jsem se přinutila alespoň cvičit, ale ani na to mi už nezbyvá. Jsem pořád v jednom kole. Snad mne má ráda mat-

ka příroda. Ale myslím si, že nejdůležitější je pozitivní vztah k životu. Duše se do člověka promítá víc než jakákoliv vnější paráda. Co je platná dokonalá krása, když není oduševněna vřelým srdcem. To raději přehlédnete nějakou tu chybičku na vzhledu, když je s tím člověkem radost pobýt. A o tom to všechno je. I já mám dny, kdy jsem protivná, protože cítím nespokojenost sama se sebou, a pak vyzařuji negativní energii. Přimno ji cítím a vidím. Vždy se tyto stavy snažím co nejrychleji odbourat, protože den bude takový, jaký si ho udělám. A pokud jsem vyladěna pozitivně, což je naštěstí moje převládající životní nálada, lidem kolem dá víc námahy mračit se na mne.

Připravila EVA STENGLOVÁ
Foto ZUZANA STRAKOVÁ
a rodinný archiv

I když je o panu Kirschnerovi známo, že se nerad fotografuje, přijal nás vlněně a mile se usmál do objektivu

udělám

svých hrách přizpůsobit zrychlenému životnímu tempu. Děti jsou ovlivněné klipovým viděním, nevydrží se tak dlouho soustředit jako dřív. Díky televizi jsou daleko více informovány, je nutno s nimi jednat dospěleji. Musíme proto častěji střídat obrazy, což je vzhledem k představám pro soubor náročnější, modernizovat slovník a zabývat se problémy, o nichž děti před dvěma desetiletími neměly ani potuchy. Dětská naivita se bohužel vytrácí. Přesto nechceme dělat z našich pořadů americké komiksy, kde se to tluče po hlavách. Divadlo je jedna z mála možností, jak děti zadržet a předat jim mravní poselství o lidských hodnotách, dostat do nich poetiku a čistotu jazyka. Dětského diváka opouštíme ve věku, kdy se běžně setkává s drogou a násilím. Proto jsme se rozhodli pro pořad pro odrostlejší mládež, který připravujeme s panem Vodňanským. V jeho druhé půlce se bude konat beseda s odborníkem, jehož se diváci budou moci anonymně ptát na problémy, s nimiž si netroufnou jít za rodiči.

